

Al comerç de Benicarló trobaràs tot el que et fa falta...
A 2 passes

www.ajuntamentdebenicarlo.org

Benicarló Comerç Centre Ciutat
TOT PER NADAL

Tota l'actualitat
a un sol clic de distància

Notícies on-line
del Maestrat,
Els Ports
i la Tinença
de Benifassà

info
La informació que es multiplica

LA VEU us desitja Bon Nadal

Número 615-21 desembre 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural - Any XIII

la veu

de Benicarló

Serà el 2008 l'any de les infraestructures?

Les notícies tornen:
les drassanes, la Casa
del Marqués i fins i tot
el molló de la Ratlla
del terme

Espai Obert guanya el concurs d'aparadors de Benicarló

**L'ATLETA FRANCISCO PEREZ S'IMPOSA EN EL XVII
CROSS CIUTAT DE BENICARLO**

Serà el 2008 l'any de les infraestructures?

L'Ajuntament de Benicarló ha anunciat tot un seguit d'obres que es concretaran o materialitzaran el proper 2008. Les notícies tornen: les drassanes, la Casa del Marqués i fins i tot el molló de la Ratlla del terme

text **REDACCIÓ**

Se'ls veu amb embranzida als de l'equip de govern del PP. Als pressupostos de la Generalitat hi ha una partida compromesa per a cobrir el 80% de la despesa de reurbanització de l'Avinguda Catalunya, valorada en 650.000 euros. Per a les Drassanes, o magatzems de la mar, on es vol instal·lar un recinte cultural relacionat amb l'etnologia i el camp, també s'han pressupostat 600.000 euros, finançades per la Generalitat. Així ho va assegurar dilluns l'alcalde, Marcelino Domingo.

També els vials seran un capítol destacat dels pressupostos i un dels canvis més importants que patirà la nostra societat pel que fa a les comunicacions. Els vials de Benicarló a Càlig i de Benicarló a Peníscola podrien licitar-se al mes de juny segons els terminis marcats i donats a conèixer per l'alcalde dilluns. Per al vial fins a la Ratlla del terme de Peníscola s'han pressupostat 5 milions d'euros, una xifra que contrasta amb els minsos 1,4 milions d'euros pera al Centre de Salut. "L'única obra que cau dels pressupostos és el finançament per a l'edifici del doctor Pera, però la seguirem buscant", assegura Domingo.

A preguntes de la premsa el primer tinent d'alcalde, Antonio Cuenca, va manifestar que li agradaria que, aprofitant la rotonda que s'instal·la a la Ratlla del terme, es poguera reconstruir l'antic molló que delimitava o separava els dos termes municipals veïns. Segons va explicar el professor Miguel García Lisón va mesurar, dibuixar i recollir les dimensions, materials i ubicació exacta d'aquesta fita. La proposta la va reclamar anys enera el Centre d'Estudis del Maestrat, del qual el regidor forma part. "Pensem que és una fita que no convé perdre i per això proposarem a l'Ajuntament de Peníscola reconstruir-la", va afegir. Un accident de trànsit el va destrossar cap als anys 90.

COMPOSITE POLYMERS

¡ Les deseamos Feliz Navidad y próspero Año Nuevo !

COMPROMETIDOS CON...

Ashland Inc. es una empresa adherida a Responsible Care (Compromiso de Progreso), y el grupo de negocios Composite Polymers está comprometido con una mejora continua en los objetivos de Ashland para con el Medio Ambiente, la Salud, y la Seguridad:

- Política de "cero" accidentes
- Alcanzar el cumplimiento de los requisitos legales al 100%
- Esfuerzo constante por conseguir los más altos estándares en Medio Ambiente, Salud y Seguridad.

ASHLAND

*RESPONSIBLE CARE es una marca registrada del Consejo Americano de la Química (ACC) en los Estados Unidos y otras entidades en varios países.
© Marca registrada. Ashland © 2007. Ashland

Gestión Medioambiental • Excelencia en Servicio • Soluciones Innovadoras • Equipo Global

L'ATLETA VETERÀ DE TORRENT FRANCISCO PEREZ S'IMPOSA EN EL XVII CROSS CIUTAT DE BENICARLO

text VICENT FERRER

El passat dissabte 15 se disputava en el circuit del polígon industrial El Collet la XVII edició del Cross Ciutat de Benicarló. La matinal va estar molt freda. Els participants ho van donar tot i van oferir un magnífic espectacle als afeccionats. La prova va estar organitzada pel club d' Atletisme Grup Poblet-Baix Maestrat, des de la deu del matí, participant atletes de totes les edats.

Sens dubte la prova que tenia major expectació va ser l'absoluta, en la qual corrien el guanyador de l'anterior edició Sergio Ruiz i el guanyador del cross de la veïna ciutat de Vinaròs Francisco Pérez, i entre ells una llebre d'una indiscutible qualitat, que venia de disputar una prova el dissabte i que va ser l'encarregat de llançar la mateixa, Adberrahim Ait Ben Chatoui. Aquest va introduir un ritme de carrera molt fort que va trencar el pelotó abans de finalitzar la primera volta, i al que solament va poder seguir, des de lluny els millors, abandonat després de dues voltes. És aleshores quan el de Torrent es queda com líder en solitari, malgrat que el benicarlando Sergio Ruiz va intentar reduir distàncies no va poder i es va quedar sense repetir l'actuació del passat any. La duresa del circuit es va notar molt en els corredors més joves que no van saber calcular tot l'esforç necessari, potser per això els tres primers van ser joves veterans, entrant el primer sènior en quarta posició.

No va passar el mateix en la prova femenina, on la joventut si es va imposar a l'experiència, cert és que amb un recorregut molt més curt, però donant la guanyadora la sensació de tenir un bon futur dins d'aquest difícil esport, ja que va saber llegir bé el recorregut del circuit i va dosificar les forces per, al final, imposar-se als seus rivals.

Classificacions:

Cross masculí, 9820 metres.

1. Francisco Pérez Muñoz, C.A. Torrent (veterà), 31.33.2
2. Sergio Ruiz Alberich, Grup Poblet-Baix Maestrat (veterà) 31.49.3
3. Vicente Gozalbo Castellà, Grup Poblet-B.M. (veterà), 32.05.1
4. Juan Vicente Martínez, Amateur Sports (sènior), 32.11.3
5. Roberto Carlos Prades, Grup Poblet-B.M. (sènior), 32.38.9
6. Abel Bellés Guimerà, Grup Poblet-B.M. (sènior), 32.58.3
7. José María Lluís, C.I. Vinaròs (sènior), 33.10.0
8. Francisco Domínguez Vera, C.A. La Vall d'Uxó (sènior), 33.36.7
9. Francisco Javier Calero, Independent (veterà B), 34.11.4
10. Antonio Pomerá Navarresa, C.A. Tenerife (sènior), 34.19.1

Cross femení 4460 metres

1. Marta Quintana Boix, Platges de Castelló (promesa), 17.26.2
2. Grisela Mateu Salvador, Platges de Castelló (veterana), 18.02.4
3. María José Casino, Amateurs Sport (sènior), 18.44.9
4. Bel Sánchez-Pascuala, Platges de Castelló (junior), 19.04.4
5. Nuria Navarro Pérez, Grup Poblet B.M. (veterana), 24.35.8

“Per contra la bella Casa del Marqués no tindrà la sort de comptar amb un capítol o partida als comptes municipals.”

ve de la p gina anterior

No a la Casa del Marqués

Per contra la bella Casa del Marqués no tindrà la sort de comptar amb un capítol o partida als comptes municipals. El PP ha desistit tot i la insistència en l'època d'oposició d'aquesta formació d'adquirir-la per part del Consistori. Segons va admetre Domingo “ja es va vendre i l'actual propietari no vendrà al mateix preu que es pagava en el seu moment. No és una prioritat i no es contempla als pressupostos”.

L'Ajuntament també segueix amb les reunions per obtenir quan abans els terrenys per al passeig marítim sud i que es puguen posar a disposició del Ministeri perquè licite l'obra. Els afectats han fixat preus que van

dels 1.500 als 4.500 euros per metre quadrat, una quantitat que «evidentment» no comparteixen des de l'Ajuntament en alguns casos. L'ajuntament propicia que se cedisca sòl per aprofitament. Ara la taxació conjunta fixarà el preu definitiu. Si és assequible es posaran els terrenys a disposició i si no es podria acabar als tribunals en algun cas, va explicar Cuenca.

Pel que fa als pressupostos, la idea del PP és fer dues comissions d'Hisenda abans d'acabar l'any, per aprovar els pressupostos en un Ple extraordinari que es convocaria la primera setmana de gener.

Montse Trias denunciarà al Consell Polític de EUPV per no defensar-la en el seu acomiadament laboral

text REDACCIÓ

L'excandidata a l'ajuntament de Benicarló per Esquerra Unida del País Valencià, Montse Trias, va anunciar ahir que denunciarà al Consell Polític d'aquesta formació al no haver complert una resolució en la qual es comprometien a defensar a tots els candidats que en l'exercici de les seves funcions polítiques tinguessin algun problema laboral. Trias va

ser acomiadada del seu treball de musicòloga a Vinaròs. Un tribunal va declarar l'acomiadament improcedent. Ara reclama que EUPV li pagui el lletrat que la va defensar. Al seu judici s'ha vulnerat la resolució de l'assemblea en aquest punt. Nombrosos militants d'aquesta formació a Benicarló s'han donat de baixa en els últims mesos pel descontentament organitzatiu i de funcionament de la formació que no va arribar representació institucional.

Cuenca justifica en una invalidesa el fet que aparcara incorrectament

text JORDI MAURA

El primer tinent d'alcalde, Antonio Cuenca, va admetre haver estacionat incorrectament a la porta del pati del centre educatiu on treballa, en un moment en el que realitzaven medicions de la pista municipal esportiva per completar el Pla d'evacuació del centre. “Allí un company em va avisar que un home estava fent fotos del meu cotxe que ja és qüasi una reliquia”, va explicar Cuenca.

“Acostumo a aparcar be sempre”, va dir el regidor que va manifestar no haver fet cap infracció. “He de dir que sóc minusvàlid del 56%, com m'ha certificat un tribunal mèdic. Amb això tinc dret a una tarja de minusvàlid que vaig rebre signada per Juan Lores on em diuen que en cas de no trobar aparcament podré estacionar a qualsevol lloc que no entorpesca el pas de persones i vehicles”, va remarcar. Cuenca no entén les reticències de Guzmán, venint aquesta carta de l'aleshores regidor del Bloc..

CONTRA LA MORT I L'OBLIT

Llibres

text JOSEP MANUEL SAN ABDÓN

BAIXAULI, Manuel.
(2007). *L'home manuscrit*.
Barcelona. Editorial Proa.

En un moment d'aquesta novel·la un escriptor li diu al narrador protagonista: "Té dues opcions: pot usar l'alfabet a plena llum, redactar articles, entrevius, ressenyes, cròniques, etc., o pot, en canvi fer literatura." Aquest és sense dubte el cas de Manuel Baixauli (Sueca, 1963), un autor que té un projecte literari molt clar i que el segueix de manera coherent, sense deixar-se enlluernar per totes aquelles circumstàncies paraliteràries que de vegades envolten el món de la literatura.

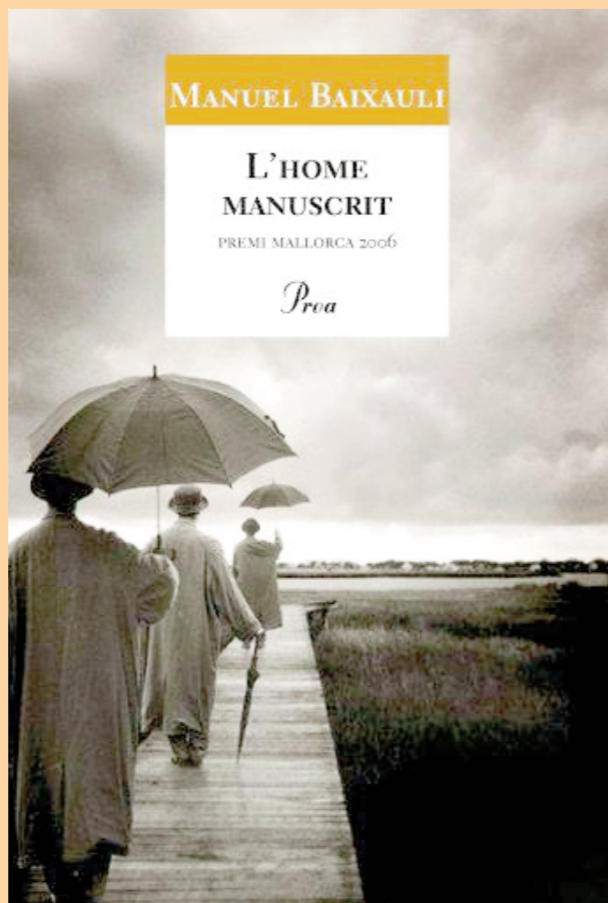
L'home manuscrit fou presentat pel seu autor a un parell de editorials però va ser refusat, l'argument en les dues ocasions va ser el mateix, el llibre té una indubtable qualitat literària, però no és prou comercial, de manera que es va decidir a presentar-lo a un premi literari, i d'aquesta manera el seu treball va ser guardonat amb el Premi Mallorca de Narrativa, el més ben dotat de les lletres catalanes.

L'argument d'aquesta novel·la per la seua complexitat és difícil de resumir, per una banda trobem el protagonista, un escriptor que acaba de complir els quaranta anys i que s'enfronta a una mena de reflexió sobre la seua vida, escriu un dietari que és per a ell una necessitat absolutament vital, i al que estan supeditades la resta de qüestions quotidianes, hi ha Ell un personatge que sembla que dirigeix el seu destí i que intervé en els moments més crucials de la seua existència, és qui li recorda on podrà trobar manuscrits que seran molt importants per a ell i que fan referència a circumstàncies de la seua vida, alguns d'aquests manuscrits ocupen capítols del llibre.

Un altre personatge que hi apareix és Escriptor, un homenatge a un altre escriptor de Sueca, Josep Palacios, i a una manera concreta d'entendre la literatura, escriure des d'una certa invisibilitat, sense participar en actes de la vida literària i de continuar escrivint una obra de qualitat sense necessitat de veure-la publicada.

En L'home manuscrit es dialoga amb els morts, es presenta la literatura com un intent de lluita contra l'oblit, el protagonista recorda els seus avantpassats, es sent fascinat per la imatge d'un

En L'home manuscrit es dialoga amb els morts, es presenta la literatura com un intent de lluita contra l'oblit, el protagonista recorda els seus avantpassats, es sent fascinat per la imatge d'un albat, però també es recordat molts anys després ...

albat, però també es recordat molts anys després de la seua desaparició. És, així mateix, un exercici de metaliteratura, on es mesclen diversos gèneres literaris i personatges reals i ficticis. A més el llibre està publicat amb molta cura, diversos tipus de lletra, fotografies, fragments de blanc sobre negre i una portada preciosa, es nota que Baixauli és també un pintor molt interessant.

Aquesta és una de les novel·les més ambicioses que hem llegit en molt de temps, està escrit amb una prosa molt acurada i d'una gran bellesa, que cal llegir recreant-se en cada paraula, tot un plaer per a paladars literaris exquisits.

FUTBOL: BENICARLÓ JUVENIL, 1 – C.D. ACERO, 5 EL JUVENIL, EN PICAT

text REDACCIÓ

Severa garrotada la rebuda pel juvenil en el partit disputat en la matinal del diumenge en el municipal, per un equip, l'Acero, que sense ser el d'anteriors temporades, va demostrar que hauria d'estar molt més dalt en la classificació. En quant als nostres, "érem pocs i va parir l'àvia" ja que amb només tretze jugadors en la convocatòria d'Àngel Portilla, instants abans de començar el partit, va arribar el president Choco i es va dur a Hèctor –que ja estava en el camp realitzant el precalentament- per a jugar amb el primer equip a la tarda. Davant la plaga de sancions, absències, malalties, constipats i atacs de febre que ja és habitual en la plantilla del primer equip, aquest havia quedat "en quadre" per al partit que, també contra l'Acer, havia de jugar en el vetust Fornàs del Port de Sagunt. El partit, malament, però és que amb tan pocs vímets i a pesar de l'enorme lluita i el gran sacrifici que tots i cadascuns dels dotze que van sortir al camp van posar en l'envit, pocs miracles podien esperar-se. A sobre de mals es va lesionar Àvila a la mitja hora i va haver de sortir el porter suplent –únic reserva- a substituir-lo, el que va obligar a reestructurar totes les línies de l'equip. Encara així, l'equip va ser capaç de remuntar el 0-1 amb que va acabar la primera part, després de rematar de magistral volea Guillermo un servei de córner, però l'Acero va esperar pacientment que als "rojillos" se'ls acabés la gasolina per a fulminar-los a la contra. El cas és que, per les unes i les altres raons, el juvenil s'està quedant sense gent i el que és pitjor, sense marge d'error per a eludir un descens de categoria que cada vegada està més prop.

Alineació del C.D. Benicarló Juvenil: Castañeda, Ledesma, Avila (Denís 28'), Carlos, Eloy, Enric, Guillermo, Ramia, Albert, Johan y Marc.

El Benicarló ONDA URBANA suma un punt davant Carnicer Torrejón que li acosta a la Copa

text REDACCIÓ

El conjunt benicarlano només ha pogut sumar un punt en l'últim partit del 2007 en el Municipal de Benicarló, a pesar de dominar per complet la primera meitat del partit i anar al descans amb un resultat de 3-1. Amb aquest empat (4-4) davant els de Torrejón de Ardoz, els de Miki baixen una posició en la taula i se situen sisens en la classificació amb 19 punts, però segueixen mantenint les opcions per a estar en la Copa d'Espanya que se celebrarà a Conca el pròxim mes de febrer.

TORNO

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Vull començar aquestes ratlles donant les gràcies més sentides a totes aquelles persones que s'han interessat per la meua absència en aquesta pàgina la setmana passada. Gràcies a tots els qui sense pudor han escrit amables correus electrònics de felicitació a La Veu de Benicarló perquè es pensaven que ja m'havien fet fora. Gràcies també a tots aquells que han picat per telèfon a casa preguntant si per fi me n'havia adonat que un pare que tinga fills no pot fer el ridícul amb tanta freqüència. Gràcies, en fi, a tots els qui han exterioritzat els seus sentiments més íntims i han exhibit la seua satisfacció per la desaparició d'aquesta secció. Gràcies, moltes gràcies de tot cor, perquè tots aquests que han pensat en algun moment que la meua absència suposaria una dignificació de la revista, tots aquests, repeteixo, són tots una colla d'imbècils integrals.

Simplement havia passat que el CDB havia descansat tot aprofitant el bonic pont que cada any uneix les entranyables festes de sant Nicolau de Bari (confesor de Jesucristo) i la Puríssima Concepció (venid presurosos de bienes copiosos). I ja està. Una vegada que li dic a l'amo que descansaré i no em diu que no, què havia de fer?

Durant aquests dies però, m'he dedicat en cos i ànima a tractar de seguir tot allò que afecta l'actualitat del meu Benicarló. Per un costat vaig seguir durant més de vint minuts l'entrevista que els meus comentaristes televisius esportius favorits (els de sempre, Vicent i Gregorio) li van fer al nostre entrenador-president. Gloriosa. Xoco dona per a molt, sí senyor. L'espontaneïtat i la sinceritat són dos qualitats humanes que combinades de la

manera adequada poden produir un còctel explosiu. Xoco és espontani, sincer i eloqüent. Em vaig assabentar durant l'emissió del programa que el nostre equip i l'Ajuntament havien signat un conveni segons el qual rebríem la gens menyspreable quantitat de trenta-sis mil euros per anar tapant alguns forats. Baratar

aquests diners, els jugadors del Benicarló han dur el nom del poble, vaig comprendre, fins i tot tatuat a les anques. Quina manera, que si Benicarló a la samarreta, que si Benicarló als pantalons, que si Benicarló a l'autocar... I ací va ser on va saltar el nostre president. Gregorio, mig en broma, li va dir que ara que no es realitzen els desplaçament amb autobús, estaria bé que els cotxes es posaren una enganxina amb un Benicarló discret però visible... Xoco s'ho va agarrar a la tremenda i va respondre que sí, que l'enganxina se la posaria ell al ces (sic). Com som, com som! Però bé, també es va comentar alguna cosa de substància. Vaig entendre que Carrillo si no se n'havia anat poquet li faltava i que ara agarraríem la forma, no ens fallarien els lesionats i ens en sortiríem de tot.

Succeeix que la recuperació s'haurà d'esperar fins l'arribada de l'any nou (em penso que bé devem fer vacances, no?) perquè diumenge passat vam perdre per un ajustadíssim i immerescut 2 a 1 al camp de l'Acero del Port de Sagunt. Brevíssimament. Estàvem empatats a un (gol de Raül Martínez) i un penal tan rigorós com els que ens xiulen sempre (comés una vegada més pel jove Jordi m'han dit) ens va fer perdre el partit. Llàstima.

Seguim a tres punts del descens i a una infinitat de la promoció d'ascens. La nostra lliga és enguany, per desgràcia i de nou, la de baix. M'ho deia l'altre dia un aficionat, si més no auguantarem l'emoció fins el final del campionat. Si qui no es conforma és perquè no vol...

Acabaré amb les úniques línies serioses d'avui per manifestar al preparador físic del CDB, l'amic Pepe Pérez –i també al seu germà, el regidor d'esports-, el més sincer condol per la mort aquesta passada setmana de la seua mare. Ànim!

Per als del futbol autèntic de LA VEU.

Bon
Nadal!

(Mail enviat a La Veu)

NADAL GALÀCTIC

text JOSEP IGUAL

El Comandant Suprem de la Colònia havia recomanat que es celebrés en la intimitat aquell Nadal.

Menfostur 25 havia comprat aquell reeixit simulacre de sèrum de xampany a la Llotja Ametista, i ja pensava en la misteriosa subcontinent Doroginia 72 i en el sopar al seu camarot.

-Quin programa desitges que m'instal·le?
-preguntà la Doroginia 72.

-Poster algun una mica retro, és el que més s'escau per una vetllada així, no trobes?

-Tens raó.

A més de la finesa del simulacre de xampany, Menfostur 25 s'havia estirat d'allò més amb un gall dindi, sintetitzat a un dels establiments més exclusius de la colònia.

Doroginia 72 va fer-se lubricar totes les juntures del seu inalterable cos d'acer al seu gabinet de confiança i va triar un vestit roig de plàstic, dissenyat a imitació d'un que va portar una actriu del segle XX en alguna pel·lícula d'aquelles que els posaven a les classes d'Antropologia Retrospectiva.

En veure-la entaforada en aquella rojor elèctrica, Menfostur 25 va comprendre que el seu suggeriment de provar un aire retro havia estat captat perfectament. Ell, s'havia decantat per un folre-granota clàssic, amb vernissos grocs.

Abans de començar a sopar, mitjançant els dos monitors del camarot van poder seguir el tradicional discurs del Profeta Kramfish 61, la màxima autoritat imperial del Col·legi d'Hipnòtics Verificats del Setè Mil·lenni. Amb solemnitat, ert davant el faristol transparent, Kramfish 61 evocà el prodigi esdevingut feia tants segles, quan un estol de Missatgers Reorientadors de l'Escola dels Transmigradors Jupiterians, van irrompre enmig el caos de tants sistemes solars, tot dictant les normes bàsiques de convivència, que encara pervien en cadascun dels circuits dels Híbrids Superiors que habitaven Colònies Positives. Com que el programa retro ho permetia, sempre que la segregació fóra en la intimitat i no superés els 10 segons, Doroginia 72 va vessar una espècie de llàgrima de mercuri sobre la seua galta irisada, en reconèixer el carisma sostingut del venerable Kramfish 61.

Quadern Ondulant

El gall dindi sintetitzat estava exquisit i el sèrum de xampany va fer l'efecte esperat. Engrescats, Doroginia 72 i Menfostur 25 es van descargolar les testes ovoides i les van intercanviar. Un cop encaixades les testes en el cos diferent, en menys de cinc segons reverberaren intermitentment les fosforescències ataronjades.

Unes hores després, amb les testes retornades al lloc, la parella es mirava per l'ull de bou del camarot l'aparició dels dos sols d'aquell quadrant.

- Tant de bo en el proper sorteig festiu ens torne a tocar junts – digué Menfostur 25, emprant l'arxiu de telepatia líquida.

- Estaria molt bé – correspongué Doroginia 72 a l'afalac.

Però tots dos sabien que només tenien una possibilitat entre els dos milions d'opcions d'aquell sector.

LUIS FERNÁNDEZ CASTELLÓ GUANYA EL VIII CERTAMEN D'INTÈRPRETS "CIUTAT DE BENICARLÓ"

text REDACCIÓ

Natural de València, aquest jove clarinetista ha sigut el guanyador del VIII Certamen d'Intèrprets "Ciutat de Benicarló", celebrat durant els dies 8 i 9 de desembre en l'Auditori Municipal de la ciutat del Baix Maestrat. Una quantitat en metàl·lic de 2.300 € i un recital a Benicarló en el proper Cicle de Concerts de Primavera 2008 va ser el premi aconseguit per Luis Fernández. El segon premi (1.150 €) va ser atorgat a Carlos Vázquez (Múrcia) i el tercer (600 €) a Jorge Masó (Sueca).

La vuitena convocatòria d'aquest consolidat certamen nacional, que en cada edició se centra en una especialitat instrumental diferent, ha reunit a Benicarló a alguns dels millors joves concertistes al clarinet, amb una trajectòria anterior ja consolidada i que segurament en poc temps seran referència en l'exigent món de la interpretació professional.

Vinguts de molts diversos llocs de la geografia, en la primera jornada es va celebrar la prova classificatòria, on cada aspirant devia interpretar una obra obligada (Fantasiestücke, op 73 de Schumann o el Concerto in Si b m de S. Mercadante) i una de lliure elecció per clarinet sol.

Després d'una intensa jornada, on cada músic va oferir el millor de si mateix, el jurat, compost pel coordinador del Certamen (Pablo Anglés), la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Benicarló (Raquel Durà) i els vocals tècnics Josep Vicent Arnau (concertista i professor de clarinet del Conservatori Superior de Tarragona) i Emilio Ferrando (concertista, catedràtic del Conservatori Superior de València i professor associat del Conservatori Superior de les Illes Balears) van decidir per unanimitat el pas a la final de 5 aspirants del total de 12 músics convocats en la primera jornada.

Javier Bellés, Luis Fernández, Carlos Vázquez, Jorge Masó i Germán Guillen van ser els escollits per passar a la final del Certamen i per oferir el dia 9 un programa de lliure elecció format per un concert o sonata i una obra per clarinet sol.

El repertori escollit per tots ells va ser molt exigent i el jurat va valorar posteriorment el gran esforç realitzat en cadascuna de les interpretacions. Durant el temps en que es produïa aquesta deliberació, el flautista Juanjo Villarroya, acompanyat al piano per Jordi Torres oferiren una interessant interpretació de la Sonata en Si m BWV 1030 de J. S. Bach.

La lectura de la decisió del jurat i el corresponent lliurament de premis i detalls als participants i membres del jurat per part de l'alcalde de Benicarló, Marcelino Domingo i els representants de l'Associació Musical, Pascual Climent i la musa de la música 2008 Isabel Gil va significar l'últim capítol de l'acte, clausurat per part de l'alcalde amb unes paraules on va agrair l'esforç dels participants i dels organitzadors, animant-los a continuar aquest projecte cultural que l'Ajuntament, com a organitzador i màxim patrocinador, ha recolzat plenament des de la primera edició.

La col·laboració mútua amb l'Associació Musical "Ciutat de Benicarló" o l'aportació que diferents empreses com Rivera Música en aquesta ocasió, han fet permetrà assegurar aquesta cita amb la bona música que sens dubte permet escoltar a Benicarló els millors joves intèrprets de cada especialitat.

FILANT LA XARXA

www.teveon.tv

M'assabento pel programa de Vicent Partal, "L'internauta", de Catalunya Radio, de l'existència de teveon, una televisió per IP (per Internet, vaja) que emet per a les dos bandes del riu Sénia. La web ens ofereix, en un primer moment, un video resum de les notícies del dia. Un cop em visualitzat aquest "sumari", és ja la nostra elecció anar picant entre les diferents notícies per a aprofundir en elles. Tot un "telediario" a la carta per Internet.

La.Rata.Sensefils@hotmail.com

BREU HISTÒRIA DEL ROCK A BENICARLÓ

Recordem que si has format part d'algun grup o coneixes algun, posa't en contacte amb nosaltres. Realitzarem una fitxa amb una breu història, discografia, concerts, fets rellevants, components, etc, que es publicarà a La Veu de Benicarló i a internet.

Més informació: www.lafiloxera.es.kz

Exposició de pintura

"Zig-zag", de Joan Josep Fontanet (fins al 6 de gener). Centre Cultural Convent de Sant Francesc – Mucbe. Organitza: Regidoria de Cultura i Mucbe.

Exposició etnològica "Barrets, màscares i lligadures", de Mario Onieva (fins al 24 de febrer). Centre Cultural Convent de Sant Francesc – Mucbe. Organitza: Regidoria de Cultura i Mucbe.

Exposició d'arqueologia "Tresors arqueològics", on es mostrarà la cilix i el tresoret (fins al 24 de febrer). Centre Cultural Convent de Sant Francesc – Mucbe. Organitza: Regidoria de Cultura i Mucbe.

Centre Cultural Convent de Sant Francesc -Mucbe-

C/Sant Francesc, Benicarló

DR. CLIMENT

CONGRES D'UROLOGIA

Aprofitant el pont de la Puríssima, el facultatiu va marxar a Còrdova per assistir a un congrés d'urologia, la seva especialitat vocacional. El doctor sentia nostàlgia de la seva joventut a la facultat de medicina en les pràctiques d'anatomia, on examinaven les característiques musculars de totes les parts del cos.

A la nit va sortir amb uns col·legues i van fer cap a un espectacle gay d'un bar del barri jueu on enfront d'aquells cossos hel·lènics van poder constatar in visu les explicacions teòriques rebudes al simposium.

El darrer dia van tractar dels problemes erèctils, i el doctor pensava amb un dels seus pacients millor dotats que tenint en compte els seus atributs, podria ser que aquesta disfunció vingués provocada per les dimensions i el pes de la seva bossa escrotal.

Nota de la redacció: vist que aquest home no fa cas de les apreciacions de la redacció aquesta setmana hem hagut de "reprimir" la foto que acompanyava aquest text per ser excessivament impúduca

ETS UN MOTIVAT

text JOAN HERAS

D'un temps ençà s'ha anat escampant entre els nostres joves suposadament, presumptament o diguem-ne sociològicament estudiants una expressió que a mi em sembla molt enginyosa i rotundament aclaridora d'un tarannà general ben arrelat entre aquesta franja d'adolescents. Si teniu la sort de conèixer amb els nois i les noies d'avui, ja sigui a les aules o a casa, probablement ho heu sentit a dir. Evidentment cal situar-nos en el context d'una conversa entre amics o companys de classe —en fi, entre iguals, entre persones que estableixen relacions des d'una posició social d'homogeneïtat— per poder sentir com li diuen a algú: “És que tu ets un motivat”, o bé: “Ei, tu, motivat”. No hem de confondre aquesta expressió amb una de molt similar però de sentit radicalment oposat: “Ei, tu, motiva't”. Cal dir, i quedí aquest comentari com un parèntesi, que normalment, i no em feu justificar ara per què és així, la majoria de les vegades que es fa servir aquesta expressió s'adopta la versió castellana. Segur que ho heu sentit.

La primera vegada que vaig sentir aquesta expressió, com és lògic utilitzada amb tota la seva càrrega de crítica, com un insult —no dels grossos, és cert, però al capdavant com un sinònim de tonto, estúpid o tipus estrany—, em vaig quedar perplex. D'entrada, perquè he de confessar que em va fascinar constatar de nou com n'és de màgica l'habilitat de jugar amb les paraules que tenim els humans, com podem fer passar un concepte essencialment tècnic —propi de la psicologia i la pedagogia— a una mena d'insult propi d'un codi o argot juvenil/estudiantil. Però la perplexitat es va fent més profunda —o potser més clara— quan, més enllà de la fascinació inicial que em suscita el joc de les paraules, m'adono que en realitat el fet de considerar la motivació —l'interès, l'estímul, les ganes de fer una cosa o de conèixer— com una actitud digna de ser reprovada, censurada, mal vista per la tònica dominant, no fa res més que expressar una línia de pensament i d'actitud molt ben arrelada en els nostres joves. La passivitat i el desinterès, el tantsementotisme davant l'estudi, són elements definidors d'una bona part de la manera de viure dels adolescents que omplen les nostres aules. No pretenc fer un discurs apocalíptic sobre “la joventut d'avui” —discurs que fa quasi tothom, fins i tot, sorprenentment, professors molt joves com si ells, pel fet de ser professors, ja s'hagin allunyat d'aquest tarannà, com si mai els hagués afectat ni l'haguessin viscut de ben a prop. Però sí que és cert que la motivació per l'estudi no es pot dir que sigui l'actitud general i habitual que defineix el dia a dia dels estudiants de secundària. No és estrany, doncs, que el qualificatiu de “motivats” es faci servir com un insult. Malgrat això, és ben sorprenent que així sigui: ¿què està passant?, ¿què els està passant als nois i a les noies que van a estudiar que no troben estímuls en allò que estan fent?, ¿què ens està passant a tots plegats?

Fronteres

Sens dubte, la motivació és un motor que ens fa funcionar. Es pot alimentar de moltes coses —objectius, satisfaccions, obligacions i autoobligacions, responsabilitats, ocompromisos, etc.— però sigui el que sigui que doni cos i forma a la motivació ha de ser alguna cosa viva, més o menys forta i força persistent en el temps. A l'altre costat de la balança trobem la rutina més absoluta, la insatisfacció, l'avorriment, la grisor en els seus tons més tristos. En tots els aspectes de la vida cal que la motivació hi tingui un espai precís, hi jugui un paper significatiu perquè les coses sovint difícils i complicades que ens toca fer o ens toca viure tinguin un impuls que ens empenyi en una direcció determinada. Sens dubte la motivació es presenta com la millor garantia del fer les coses, de renovar les energies que sovint s'escolen abruptament per les esclatxes —potser hauriem de dir-ne ferides?— que el desencant, el cansament o el dolor van obrint en el paisatge dels nostres dies. Ara bé, és indiscutible que sense una dosi de motivació, de ganes, d'interès, l'aprenentatge esdevé un camí impossible o simplement terrorífic. Ara ens n'adonem, perplexos, que el pressupòsit motivador —convertit en pal de paller d'una concepció pedagògica activa i moderna— no només no s'ha fet raonablement palpable com a actitud definidora de l'alumnat sinó que fins i tot ha derivat en un insult. Això no és una anècdota. Cal que reflexionem sobre aquest fet tan significatiu sense dramatismes i sense simplicitats pròpies de missatges superficials o massa interessats que s'escampen des de les tertúlies radiofòniques o televisives dels qui ho saben tot o que marquen els discursos dels polítics responsables de l'educació als quals els problemes del sistema educatiu no els interessin gens —vaja, sempre que no els facin baixar punts en les enquestes. Cal que reflexionem sobre tot plegat si volem entendre una mica què passa pel cap i el cor dels nostres estudiants de secundària i què motiva —valgui aquí la metàfora— la columna vertebral dels seus pensaments i de les seves actituds. Proposo, doncs, que ens motivem a entendre els qui fan servir el motivat com un insult. I proposo fer-ho sense prejudicis, sense estigmes, amb profunditat. Podem aprofitar aquesta pau nadalenca que ja s'instal·la a les nostres ànimes —potser hauria de dir als nostres centres comercials— per anar-hi pensant.

EXTERNALITATS AMBIENTALS

Poques propostes polítiques han tingut una vida tan curta com la del cèntim ecològic del PSOE. El passat 27 de novembre, el diari El País publicà que, a l'esborrany de programa electoral socialista, hi figurava la proposta de cobrament d'un cèntim per cada litre de gasolina amb l'objectiu de lluitar contra el canvi climàtic. Aquesta mena de globus sonda esclatà ben aviat: l'allau de crítiques fou important i diversos dirigents socialistes de pes ho van desmentir el mateix dia.

La proposta refusada assenyalava que “el nostre sistema fiscal no internalitza els costos ambientals, ni l'ús racional dels recursos”; per cada tona de CO2 emesa al cremar uns 415 litres de gasolina, es pagarien 4 euros. Diverses autonomies ja graven els carburants amb el “cèntim sanitari”. Es critica que l'única finalitat d'aquest nou impost és l'augment de la recaptació estatal i que les taxes ecològiques no són útils. La repercussió de la pujada dels preus de productes bàsics en l'opinió pública, ha afavorit, també, el desmentit dels socialistes. Aquest afer ens permet reflexionar sobre la responsabilitat dels que contaminen i com es pot fer efectiva; la Constitució Espanyola recull el principi de qui contamina paga. Qualsevol activitat humana té unes repercussions sobre l'entorn, un impacte ambiental, tanmateix moltes d'elles són necessàries per la societat.

Els economistes s'han ocupat, des de fa anys, de les repercussions que tenen les activitats econòmiques realitzades per agents econòmics en els bens privats d'altres o els bens comuns de tothom. Són les anomenades externalitats, definides com el cost d'una activitat econòmica no assumits pels agents directament implicats. La pol·lució atmosfèrica o la contaminació de les aigües són externalitats negatives que afecten bens públics com l'atmosfera, els rius o la mar. Aquest enfocament és totalment pertinent pel cas de l'emissió de CO2, gas d'efecte hivernacle. Aquest gas, emès en activitats de consum —conducció d'un cotxe— o de producció —cimentera o central tèrmica—, està causant el canvi climàtic que produirà danys a tota la humanitat: disminució en la producció d'aliments, extensió de les malalties tropicals, inundacions costaneres, sequeres, extinció d'espècies.... Segons l'economista Nicholas Stern, antic vicepresident del Banc Mundial, el cost del canvi climàtic serà del 5% al 20% de tota la riquesa mundial produïda en un any (PIB). Hi ha agents econòmics que tenen uns beneficis d'unes activitats en les que no internalitzen, no es fan càrrec, dels costos que generen a tota la societat, les externalitats. La no assumció d'aquests costos socials és considerada com una falla o defecte del lliure mercat.

Fou l'economista anglès Arthur C. Pigou, en 1920, el primer en definir les externalitats d'una activitat de consum

o producció. Proposà l'establiment d'unes taxes per part de l'estat sobre l'activitat contaminant, els anomenats “impostos pigouvians”; el frustrat cèntim ecològic n'era un d'ells. Es pretén que l'activitat econòmica assumeixi l'externalitat com un cost intern. Aleshores, Pigou fou el primer en establir el principi de qui contamina paga.

Quaranta anys després, un altre economista anglès Ronald Coase criticà la proposta de Pigou. Afirmà que no són els damnificats els que reben directament l'impost, que aquest pot fer disminuir una activitat econòmica important per la societat i que la intervenció de l'estat pot generar unes despeses innecessàries. Coase proposà la negociació dels productors de l'externalitat i els perjudicats per arribar a un acord favorable. Per a Coase açò serà possible si els drets de propietat o de ús estan perfectament perfilats. Ho exemplificà amb un cas: un riu on hi ha una piscifactoria que té el dret de rebre aigua neta i una paperera. Si la piscifactoria és més rendible, la paperera no funcionarà, però si és a l'inrevés, la primera li vendrà els drets a la segona. Amb la seva teoria, Coase defensà la superioritat del mercat sobre l'estat en l'assumpció de les externalitats per part dels seus generadors.

La materialització de les idees de Coase es produí amb el triomf del neoliberalisme als anys noranta. Estats Units establí un sistema de drets d'emissió negociables pel diòxid de sofre (SO2), responsable de la pluja àcida. L'estat distribuï gratuïtament uns drets per emetre una sèrie de tones de SO2 entre les empreses contaminants. Aquestes els poden vendre o comprar en un mercat d'emissions. El sistema aconseguí reduir en un 40% les emissions de SO2 respecte a 1980. El sistema afavoreix l'eficiència de les empreses perquè poden vendre els seus drets. Tanmateix el sistema implica una privatització gratuïta del dret a contaminar l'atmosfera que és un bé públic.

Quan es negocià el Protocol de Kyoto, Estats Units —únic país desenvolupat que no l'ha ratificat— imposà el mercat de drets d'emissió de CO2 com a mecanisme per assolir els objectius de reducció de gasos. Ja s'ha constituït un mercat mundial de crèdits de CO2 seguint la lògica del lliure mercat que segurament serà ben aprofitat per les multinacionals.

El principi d'emissió sostenible de Herman Daly assenyalava que la taxa d'emissió de contaminants ha de ser inferior a la capacitat de reciclat natural dels mateixos per part de l'entorn. Quina visió tant diferent de les dues exposades! Vinyeta: “si tots aquest idiotes haguessin agafat l'autobús, ja podria estar en casa”, ni pensar en l'externalitat que estan generant.

Pere Bausà

Espai Obert guanya el concurs d'aparadors de Benicarló

text REDACCIÓ

L'empresa Espai Obert ha estat la guanyadora del XIII Concurs d'Aparadors Nadalencs 2007 que organitza la Regidoria de Comerç i Mercats de l'Ajuntament de Benicarló. El premi, dotat amb 500 euros, l'ha decidit un jurat format per professionals de la imatge comercial, la premsa comarcal i representants de les associacions de comerciants, que el passat dissabte 15 de desembre va visitar els 36 comerços participants. Tots els membres del jurat han destacat el bon nivell i vistositat dels 36 comerços participants.

El segon premi, dotat amb 250 euros i un trofeu, ha estat per a Abonos Calsilla; el tercer, dotat amb 150 euros, per a l'estanc Número 1 del carrer d'Uldecona; i el premi especial a l'originalitat, dotat amb 300 euros, s'ha atorgat a Selecte Filo Pau.

L'oposició a la comisaria

Oposar-se a la Comisaria de Policia, en els temps que corren, perquè no es convertisca en una realitat i en un èxit dels Governos socialistes d'Espanya i de Vinaròs, és una irresponsabilitat, pròpia de partits polítics decadents, on allò important és fotre el contrari encara que es perjudique a tots els ciutadans de Vinaròs i comarca. L'interés partidista per damunt del general. Afortunadament, els habitants del Maestrat són gent amb senderi i veuen les coses.

L'excusa que dona el PP és una eixida que no enganya ningú. No se la creuen ni els seus votants. Esta actitud del PP de Vinaròs és la projecció del PP de la Comunitat Valenciana: discursos molt agressius per erosionar els socialistes, mentides i incongruències com a la Diputació de Castelló, on el President no vol des-saladores i el Vice-president en vol una per al seu poble, la Vall d'Alba.

Davant del rebuig a la Comisaria, per part del PP i BLOC, el dilluns dia 17/10/07, a la Junta de Portaveus de l'Ajuntament de Benicarló, vaig a demanar-li a Marcelino Domingo que oferisca immediatament uns terrenys per a la Comisaria. No crec que tinga dubtes de la seua necessitat i urgència.

J.Enric Escuder

més tafaners...

ENS AGRADA EL FUTBOL

A veure, per què aquesta setmana no hem pogut gaudir de les encertades retransmissions esportives dels nostres comentaristes futboleros per antonomàsia? És que ja ha caigut tan baix això del futbol del camp de la carxofa que ja no té dret a sortir? És que en aquest poble, ara, ja tot ha de ser futbolsa? És que ara l'espectacle només és pot fer en recintes interiors tancats? Home, que el nostre Cd Benicarló, té massa història perquè se l'obliden d'aquesta manera! Els tafaners hem decidit demanar que els del futbol, no sala, com a càstig per la seua gosadia i menyspreu, haurien de demanar disculpes i fer la propra setmana crònica doble! A veure que es pensen! O que es discupen. I és que nosaltres om molt tradicionals, com les festes falleres!

FESTES TRADICIONALS

Ja que parlàvem de festes tradicionals calia fer esment que ara ja són tots amics, els de la JLF i els mitjans audiovisuals. Se comenta, que ara, a les presentacions, abans que entren les falleres amb tot el seu "ajuar", com acte de bona voluntat i desgreuge pels malentesos haguts, als de la canallesca els deixen xafar, perdó "pisar", la seua catifa roja, abans que ningú, quan van a cobrir aquets esdeveniments tan ... benicarlando. I és que només ens hauria faltat no poder veure les retransmissions falleres per la tele. Aquesta gent del món faller necessita urgentment assessorament protocol·lari. Els tafaners ens oferim per fer de mitjancers amb els de "L'universo fallero" perquè els tiren una maneta. I és que aquesta gent ha demostrat al llarg de molts anys entendre aquest món millor que ningú. No estaria de més que els de la JLF els proposaren recopilar

els seus escrits i feren un bon llibre d'estil faller. Per cert, algú sap quan començaran altra vegada?

DEPRIMIDES ROTONTES

En aquest poble la inauguració d'alguns nous comerços sembla tindre el mateix rang de permissivitat que allò dels camions i formigoneres, tallant el trànsit, que parlàvem més amunt. A veure si algú ens explica que passa amb la rotonda deprimida que havia d'anar a l'N-340 per a accedir al nou centre comercial i encara ningú ha vist. No van dir que abans que és donés cap llicència d'obertura hauria d'estar construïda. I és que deu ser que els benicarlandos som com el pitó del sereno, només servim per a xiular. I ja fem prou. Ja sabem que l'entrada que ací tenim, per accedir i sortir del centre comercial, és millor que la del nostre poble veí de més al nord al seu centre de consum però això no lleva que els nostres polítics siguen una colla de mentiders. No havia d'haver una rotonda, doncs, fiquent-la! Dona igual si està deprimida o extasiada, la fiquen, quedaran com uns senyors, ens estalviarem alguns accidents, donaran les llicències i ... tots contents per haver acomplert la llei. Que ja seria hora, no?

LLUMETES DE NADAL

No anem a parlar de l'arbre eixe que han plantificat al passeig del taüt, al costat dels llauradors, perquè no volem ficar més llenya al foc. Però tot i així, als tafaners ens sembla tot un greuge contra la brigadilla per l'excel·lent arbre nadalenc de llumetes, ecològic, que ens van obsequiar en anys anteriors i que enguany no veurem. A més algú ens podia explicar per quina raó tornen a utilitzar bombetes incandescentes, per tot arreu, per enllumenar el poble en els nous guarniments de Nadal? Algun que altre tub d'eixos que les llumetes corren per dins i que consumeixen molt poc en veus però, la majoria, són muntatges

amb bombetes normals que, per poc que consumisquen, són com una butxaca foradada en la factura de la llum pública. On ha quedat tot allò de l'Agenda 21? O lo de la Carta d'Alborg? O de l'estalvi energètic? O del canvi climàtic? O ... Sembla que com les llumetes de marres devien estar de saldo en alguns lloc més compromés amb el nostre entorn van aprofitar l'oportunitat i allà va que trona. A gastar, que no passa res! Com el primo de ... Rajoy diu que tot això és pura entelèquia, que no passa res, *que to el monte es orégano!* Doncs això, que lo l'ecologia a l'Agenda i l'agenda, per Carta, d'Alborg. I ja li ho contarán al primo de ... Zumosol.

DE CANTICS NADALENC

Diumenge passat dia 16 a València moltes corals van eixir al carrer a la tarda i cantaven davant les esglésies i als racons més acollidors del barri antic. La que millor afinava, i va ser més aplaudida, va ser la dirigida per una benicarlanda, ben arrambada a un bon amic d'aquesta casa, que va per ahí de partit en partit de basquet, deixant palpable la seua professionalitat com a cap de premsa. De tota manera ell no es va atrevir a cantar però sí que hi havia algunes veus benicarlandes, com la de Rosita la de l'aigua. I és que allà on anem els benicarlandos donem la nota. La bona nota!

Es Carod, no flipeu!

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

PER A QUAN DIU

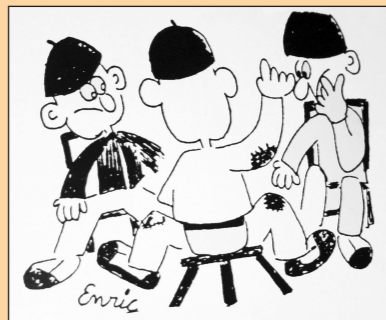
L'altre dia un tafaner que no es trobava massa bé, els tafaners, de tant en tant, també ens fiquem malalts, va voler anar a veure al seu metge de capçalera perquè li pegués una ullada. Com tots va despenjar el telèfon i va trucar al centre de salut i ... comunica que comunicaràs. Un calvari d'estar penjat al telèfon. Marcant i marcant va estar quasi mig dia per aconseguir línia i quan ja la tenia va vindre el segon del seus calvaris: li donaven cita, però per a 10 dies vista. No va haver manera de poder anar abans. La resposta final, d'aquella veu tan amable, va ser que si volia podia anar per urgències i algú l'atendria. El tafaner ja ha enviat un missatge a la resta del conclave per indicar que d'ara en endavant igual que tenim cita prèvia, ara, també existirà la malaltia prèvia. D'aquesta manera un es fa la idea, o pensa, quan es ficarà malalt i així, quan demana cita, les dos coses li coincidirán. A que és un bon invent. I és que en aquest país comencem a ser tan espavilats que, ja som capaços d'anticipar-nos a la malaltia.

PER A QUAN DIU (i 2)

Sabem del ben cert que aquell propaganda que va sortir als mitjans de comunicació que la cita prèvia es podia fer per internet a resultat una enganyifa. Ha durat menys que un caramel al pati d'una escola. Ja l'han llevat. Així que ja ho sabeu, si voleu demanar hora, internautes, com tot fill de veí, per telèfon o, a fer cua. I és que som una colla de beneïts en aquest país.

TV3 TANCAT I BARRAT

Així és com han deixat el repetidor de la Carrasqueta. Ara qui vullga veure "la catalana", com la diuen per aquelles contrades, farà

bé en arrimar-se cap a Castelló. Però al tanto, que ja sonen tambors que la processo ja està a punt d'arribar al Bartolo. I ... només ens quedarà El Caro. Ací tenen un problema, està en territori Comanche. Segons hem pogut esbrinar de fons ben informades, es barallen dues possibilitats, enviar als dels tambors a la frontera perquè amb el seu soroll distorsionen les ones de ràdio (o deixen sord al personal de nord), o millor no ho pensem, que farem veient a tota hora al Camps i al seu seguit, parlant d'aigua, copes amèriques i formula 1. Com per ficar-se la tdt ja!

FELICITACIONS NADALENQUES

Els tafaners ens hem assabentat que el nostre president, ja no ens estima com abans. No ens envia postals de Nadal. I és que hem descobert que el nostre presi envia felicitacions nadalzenques a tots els

valencians censats que viuen fora de La Comunidad. Què passa, que els d'ací hem baixat de categoria? Què ja té massa assegurat el vot que ara el que importa són els de fora? Nosaltres també volem una postal signada pel nostre President Camps!

EL PP APARCA MALAMENT?

Tant estrany és que el regidor Cuenca perquè aparque malament? Quin rebombori! A veure, si fa unes setmanes era el regidor de Policia, Soriano, qui va ser increpat per l'oposició del BLOC per actuar així de malament i quasi no es va assabentar ningú, que haurà fet aquest pobre senyor perquè el traguen a la foto, altra vegada els mateixos? I és que sembla que aquesta gent del Bloc té fixació amb els aparcaments dels regidors del PP! Qui serà al pròxim que cacen? De tota manera estaria bé que també centraren els seus esforços en fer la foto de la gran quantitat de camions, formigoneres, grues, ... que pasten pels nostres carrers, tancant-los, sense que cap polític diga res d'ells i que resten a l'oblit de Plens i capçaleres de diaris. I és que podríem completar la imatge tan idíl·lica que comenta que constructors i polítics sempre van de la maneta. Encara que no es veuen mai.

Senyora Garcia

Aix és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Que poques vegades hem vist el nostre insondable exalcalde Mundo tan ben retratat com en la portada del número passat! Enhorabona! M'imagino que l'acte en qüestió deu ser una de les paelles multitudinàries que estratègicament organitza el nostre govern autonòmic. Ara, m'ha cridat l'atenció una cosa que a vosté, que té fills, segur que no li ha passat per alt. L'han duta els xiquets a veure *La brújula dorada*? Li ho explico. A la pel·lícula, i a la interessant trilogia de Philip Pullman que és a l'origen, les persones van acompanyades d'animals anomenats *daemonis* que representen la seua ànima. Si l'humà té temor, la bèstia s'amaga, s'encongeix o s'estarrufa i es prepara per a defensar-se. Una cosa molt gràfica. Doncs bé, s'ha fixat que sobre el muscle esquerre de Mundo aguaita l'encarnació temporal de la seua ànima? No acabo de saber de quin animal es tracta: un gos, un gat, una rabosa... El que sí que veig és que mentre el nostre ex posa per a la càmera, la seua ànima mira cap a un altre lloc.

I veig que aquesta interpretació concorda amb el que comenten al tema de la setmana: l'home ha votat en contra d'activar la millora de la xarxa de rodalies que ens afecta quan fa 69 dies, 69, els seus van muntar un acte reivindicatiu a l'estació per queixar-se de l'estat d'aquest servei. No són tontos, no, aquesta gent. La mostra la tenim en el senyor Rafael Maluenda, que no vol transferències si les ha de millorar. És a dir, si ha de treballar. De fet, jo diria que no en volen cap de transferència, amb la

faena que donen. Si pogueren les tornarien totes. I de trens, ni sentir-ne parlar. No cal que li ho recorde. No volen la gestió dels rius, no volen la dels trens i la de la policia autonòmica, que mantenen en un estat residual o vegetatiu, els serveix per a reclamar a l'estat més i més guàrdia civil. Consta que un tafaner va sentir dir una tarda a un diputat autonòmic en una terrassa prop del palau de Benicarló: *Es que uniformes como el de la Guardia Civil... ¡Me ponen a cien!*

He mirat amb atenció les fotografies que amb traïdoria van fer al cotxe del senyor Cuenca i sóc capaç de deduir –perquè vostés segueixen sense posar els peus de foto- que el vehicle es trobava mal aparcat al costat del lloc de treball del superregidor. Hi va estar durant tota la seua jornada laboral? ¿Va complir el seu horari o havia deixat així el cotxe perquè era un moment, de seguida eixia corrents cap a la comissió corresponent? Seguisquen investigant.

En la secció de col·laboracions de qualitat, el senyor Igual ens ha regalat amb una baixada a l'obrador de l'escriptor a partir d'aquella frase caçada al vol i enganxada amb un agulla de cap sobre els fulls quadriculats de la llibreta escolar. Una cosa que s'agraeix. I el senyor Bausà amb un altra aportació modèlica a la teoria de la comunicació en forma de text expositiu. A ell només li retraurem –i perquè és la primera paraula del text- la confusió entre els verbs "nomenar" i "anomenar", però a vosté i els seus seuaços els he de remarcar que, dropos com deuen ser, no han corregit l'errada del títol qu ja contenia l'article de la setmana anterior. Segurament perquè s'han limitat a tallar i enganxar i així deuen fer

les coses. Així doncs, no entenc on la troben gent com Igual i Bausà? Què els dona perquè no se'n vagen amb la competència?

Les fotografies de la pàgina 10 em desperten dos incògnites: a) Foto superior: si la persona que apareix a la dreta de Marcelino Domingo no és el regidor Cuenca, aleshores, qui és? b) Foto inferior. Hi apareixen dos personatges totalment calbs. A primera fila reconeixem el propietari de la que sí que és l'autèntica veu de Benicarló, Joan Peiró, però, a última fila, l'altre *pelaiilla* amb ulleres fosques, és de la Brigada Político-Social?

Ara no li ho puc assegurar del tot però o m'enganyo o han aprofitat la correcció de l'any en la fitxa de subscripció per a augmentar-ne el preu. Em dec enganyar.

Com també s'enganya el senyor Maura quan escriu que la família dels Miquel va adquirir la casa del comanador de Montesa de Benicarló l'any 1176. Però no m'estranya i el dispensarem: en dos fotografies corresponents a dos sopars apareix en lloc destacat i la cara que fa al segon retrat diu molt de la taxa d'alcohol que carregava. Així ixen les coses després.

Millorem el llenguatge

Imbornal: en valencià hem de dir embornal

Un poble bolcat a adorar ...: segons els diccionari menys sospitos "bolcar" és "Posar els bolquers, vestir (un xiquet de bolquers)."

La millor

Aquest tomb en la cara de la truita és el que li agradava al PP. Què vol dir?

La carta al Pare Noël

Ja arriba el Nadal i, com en anys anteriors, les coses es repeteixen. Així sí, amb algun matís curios.

Així, com els Reis d'Orient no havien fet massa cas de les cartes que enviava cada any el nostre consistori, perquè ens arribaren moltes inversions, és devien portar molt malament veient el cas que van fer a Mundo i companyia,enguany sembla que han tirat pel recte i s'han arrimat a la moda, de rebre-ho tot al Nadal i li ho han demanat al "jou, jou" que ve del nord, al Pare Noël.

Marcelino i la seua ombra, el regidor Cuenca, han tirat de ma i en la seua roda de premsa d'abans de Nadal, esperant l'arribada de l'amic de les terres gelades del pol nord ens han fet saber tot el seguit de propostes que la nostra ciutat volen que siguen efectives en el 2008.

Tot i així, no difereixen, gens ni mica, del que en anys anteriors els anteriors governants havien demanat. El vial de Benicarló-Càlig, que enllaça amb el polígon i que té un índex de perillositat molt alt, és una de les primeres prioritats. També un altre que es repeteix, l'enllaç entre Benicarló i Peníscola, per la carretera vella fins a la superrotonda que ha d'anar a la ratlla del terme. Curiosa la iniciativa que comenta el regidor d'urbanisme, Cuenca, de recuperar el molló que, una nit de bufa, algú es va emportar per davant i una pala, posteriorment, el va acabar de soterrar.

Llàstima que el centre de salut, tant o més important que allò anteriorment citat, no haja de rebre els diners necessaris perquè abans

615

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

d'inaugurar-lo no se'ns quede menut. Continuarem amb els mateixos metges per una població que augmenta exponencialment, però on la inversió és inversament proporcional a la demanda existent.

El passeig de la zona sud, arran de costa, és altra de les iniciatives que es repeteixen i que haurà de torejar, amb veïns i Ministeri, per les cessions de terrenys i expropiacions que són necessàries.

Las casa del Maqués, definitivament, ja ha dit adéu, l'ajuntament ha dit que no i ha deixat de ser una prioritat per Marcelino i els seus. Com no, la recuperació de les antigues drassanes, de les que ja no queda quasi res, per fer un museu relacionat en l'etnologia i el camp, també anirà als pressupostos.

Un remodelació, fer una nova avinguda Catalunya, entrarà en els pressupostos de 2008 i també, en paraules de l'alcalde, buscaran, com qui ha perdut la cartera, finançament per a l'edifici del carrer doctor Pera, que cau del pressupost.

Ara només toca esperar i, primer, veure si als pressupostos de la Generalitat de 2008, que han de finançar bona cosa de tot el que abans hem indicat, realment tenen els diners que han de tindre perquè, inicialment moltes d'aquestes inversions són compromisos sense consignació, es puga pagar tot allò promés.

Com sempre haurem d'esperar i,enguany, encomanar-nos als nous vents, gelits, que bufaran del nord. Esperem no quedar-nos congelats!

Carxofa 1: per a tots els xiquets i xiquetes que aquests dies celebraran el Nadal, diran mentides el dia dels innocents, aniran a veure al "tio" dels nassos, escriuran la carta al reis i en acabar-se la cavalcada se n'aniran prompte a dormir després de deixar una mica de palla i quatre garrofes per als cavalls dels reis. (Suposem que el pare Noel no s'enfadarà si ens oblidem d'ell, ja se'n recordem prou les botigues i centres comercials).

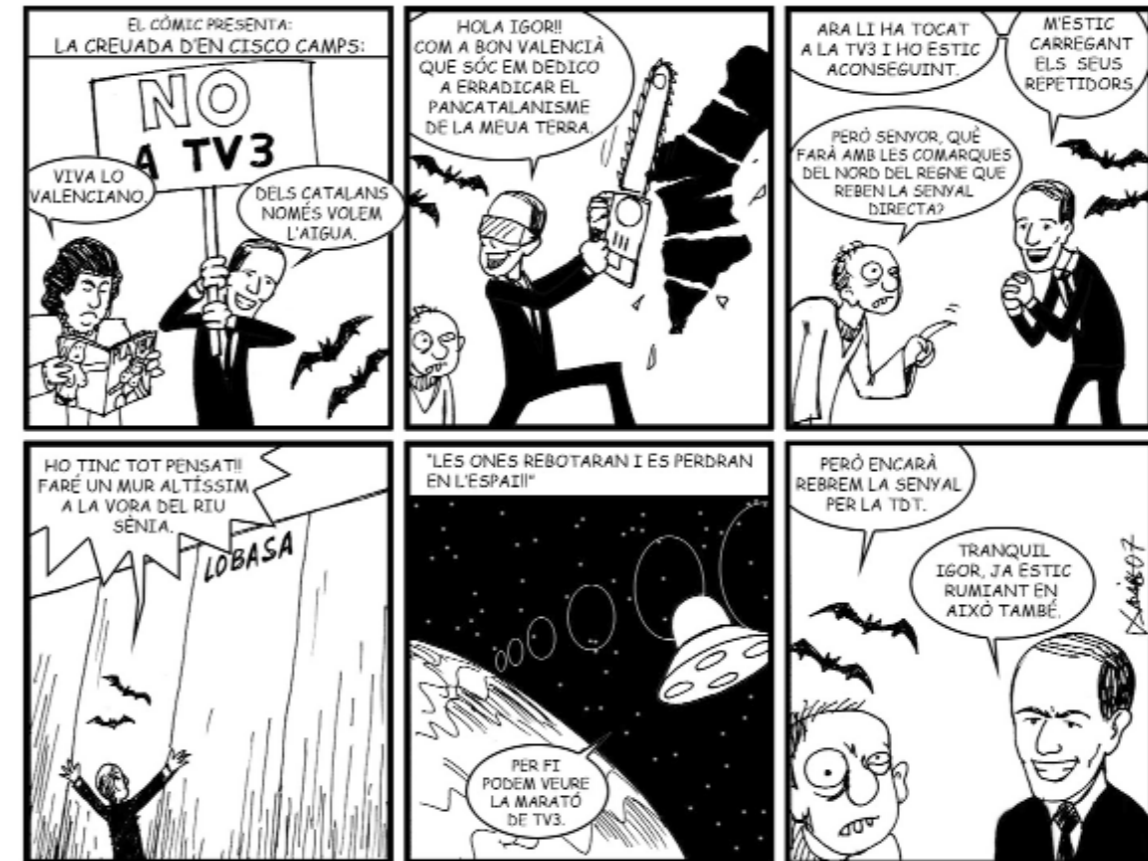

Carxofa 2: (La setmana de Nadal no es poden repartir panissoles). Un bon grapat de carxofes, de les que no s'han gelat, per a tots els lectors de La Veu de Benicarló als que els desitgem unes bones festes i un bon començament d'any. BON NADAL I FELIÇ 2008 que amb el 29 de febrer tindrà un dia més.

El còmic

Per Xavi Burriel

El creuat En Cisco Camps

El còmic

EDITORIAL

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat

Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamany

Papereria

Material d'Oficina

CULTURAL

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita

Associació Cultural la Ferma de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS,
XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH,
RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA,
JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER,
SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ,
J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL
SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions

964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escript. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.